

ведяхъ спокоевъ животъ колкото и жителитъ на Римъ, който и той бѣ направенъ не угасява въ вулканъ, и сѣяха жито на южната онѣзи земя и саяхъ лозя около привлекателния връхъ, като вѣрвахъ че пламъцити му ще спятъ вѣчно. Отъ едниѣ врата на Помпея пѣтъ отиваше къмъ гробещата, изсячени по веществото и по зодчеството. Прѣзъ сѣщитѣ врата влѣзвамы иднѣсь въ града. Надъ тѣзи панорама са издигаше облачныйтъ връхъ на страшната гора и молніитѣ които освѣтавахъ нѣкоги стѣнкиѣ му исказвахъ мѣхнатиѣ му пещери, а купове отъ лави свидѣтелствувахъ за древнитѣ опустошаванія и можахъ да означатъ и близкото сега по челоуѣкъ е слѣпъ.

Но онуй време не са виждаше на никое мѣсто на веселитѣ онѣзи полета нѣкой бѣлѣтъ отъ голѣмыѣ бѣдствія, за които отъ незапомнени времена бѣ останяло преданіе, нито можеше да са разумѣе защо поетитѣ създадохъ въ туй прекрасно мѣсто рѣката Ахеронтъ сирѣчь митологическата Стикса и защо измыслихъ че тамъ станяло сраженіето на Титанитѣ съ боговетѣ когато първитѣ писмѣили да предприемжтъ да са покачжтъ на небето. И тогасъ какъто и днесъ еще само на безплодни и обгорѣли връхъ на Везувій можеше фантазіята да открие слѣды отъ молніитѣ на Олимпъ.

Но въ тѣзи минута не привличахъ вниманіето на египтянина нито голыйтъ връхъ на спокойния тогасъ вулканъ, нито плодородіето на прекраснитѣ му ребра, нито меланхолическитѣ гробища по пѣтищата, нито градоветѣ които са отличавахъ по цивилизацията и роскошеството си. Посрѣдъ тѣзи панорама, Везувій са издигаше съ стрѣмныя по реброто му тѣсенъ и безлѣсенъ пѣтъ и съ изсочениѣ по него тукъ тамъ канары и съ рѣдки нѣкои дивы цвѣтъ. Тамъ дѣто са свършиваше ижтъ бѣ нездравото мѣсто на отколянино едно блато отъ давно вече изсъхнало; тамъ пыливыйтъ погледъ на Арбака откри челоуѣческа фигура, която са мърдаше и ту са навѣждаше къмъ земята, ту са подигаше като че събираше грознитѣ цвѣтъ на блатистата онѣзи земя.

«Е! извика, имамъ слѣдователно другаръ на нощитѣ си блѣнія, вѣщицата на Везувій е близу. Какво ли прави и ти та стоп будна? Да не е истинно което дума лѣковѣрныйтъ народъ? Да ли и ти изучава езика на звѣздытъ? или зарича, може, луната? или пакъ, каквото са види отъ движеніята ѝ, събира зловредны трѣвы въ отровното туй блато? Какъто и да е искамъ да са опознажъ съ тѣзи съхудожница. Който са занимава съ наукытъ, той знае че никое познаніе не трѣба да са презира. Само вий сте достойни за